

Позачасове кохання в роки Ірландської революції

Рецензія на книгу Емі Гармон "Що знає вітер" Юлі Гайдучок.

*"Я від дощу ховаюся
Під деревом побитим,
А кликали ж мене колись
Біля вогню сидіти,
Аж поки час не поміняв
Усе в коханні й битві."*

Це вірш ірландського поета Вільяма Єйтса, рядками якого розпочинається кожен розділ книги "Що знає вітер".

Це та історія, яку ви завдяки легкій мові письменниці прочитаете на одному подиху і одразу сядете перечитувати. Книга, яку я побачила у популярному закордоном буктоці і яку, попри те, що вона дуже відрізняється від того, що я обираю зазвичай, я вирішила прочитати і зовсім про це не пошкодувала.

Це саме той випадок коли занурюєшся в атмосферу кожної сторінки настільки, що фактично починаєш там жити разом з усіма персонажами.

Це розповідь про молоду письменницю Енн Галлагер, яка після смерті дідуся вирушила до батьківщини своїх предків в Ірландію. Стається так, що дівчина потрапляє у 1921 рік, тобто сам вир подій Ірландської війни за незалежність. За сюжетом її рятує лікар Томас Сміт, в якого вона пізніше закохається. Енн приймають за її прабабцю, через неймовірну зовнішню схожість, тож перший час вона повинна грати її роль, і, як матір виховувати свого 6-річного дідуся, справжніх батьків якого забрало Великоднє повстання 1916 року.

Ця книга – справжня подорож у неймовірно цікавий і водночас трагічний час, про який, я на жаль, до прочитання знала дуже мало. Але кому ж як не нам зараз зрозуміти весь контекст в рядках "Наш єдиний акт непокори – наша ідентичність". Ірландський народ почав боротьбу за своє існування після приєднання Великою Британією Ірландії ще на початку XIX століття.

Дуже цікавим ходом з боку авторки є додати персонажів, які реально існували в історії того часу. Найяскравішим з них є Майкл Колінз –

ірландський військовий, державний і політичний діяч, лідер ірландського національно-визвольного руху. Як в житті, так і в творі він є учасником Великоднього повстання, одним із захисників поштампів, також він бере активну участь у Війні за незалежність Ірландії, яка, зокрема, й завершилася завдяки йому. На сторінках книги він ніби оживає і наділюється людськими рисами, за такою ідейною і хороброю людиною дуже цікаво й приємно спостерігати.

Кохання ж тут описано так, як ніхто, окрім самої Емі Гармон, краще описати б не зміг. Вустами Томаса Сміта вона каже : *“Навіть не уявляю, як це : щоб усі чоловіки кохали так своїх жінок як я кохаю Енн. Якби так було, на вулицях було б порожньо, а поля стали занедбаними. Промисловість поступово зупинилася б, а ринки зруйнувались би, поки чоловіки падали до ніг своїх дружин, не потребуючи й не помічаючи нічого, крім них. Якби всі чоловіки кохали б своїх жінок так, як я кохаю Енн, із нас не було б жодної користі.”*

Він врятував її поранену з озера, написав 10 щоденників, про кожен день, який провів з нею і як, зрештою закохався, він повірив їй, коли вона зізналась в тому хто вона і з якого часу прийшла, а вона зі свого боку, надала перевагу залишитись з ним в нестабільний і страшний час, замість того, щоб повернутись у спокійне майбутнє. Особливо, якщо врахувати той факт, що Енн знала історію цієї війни, вона знала болюче майбутнє, як і знала те, що після закінчення подій 1919-1921 років Ірландія все ще не буде незалежною.

Втім, ні одна з історичних чи романтичних ліній тут не затьмарює іншу, вони гармонійно переплітаються і рухають сюжет. Думки героїв, їхні політичні переконання, роздуми про майбутнє показують ще більшу цінність та важливість почуттів між ними.

Це легка і чарівна, хоч моментами трохи напружена історія про кохання всупереч часу і всім проблемам, які постають на його шляху, але разом з тим, цей твір заснований на реальних подіях, про боротьбу і тверді переконання пригніченого народу.

"Людина нізащо не знатиме, хто вона насправді, якщо не зробить найголовнішим для себе те, що любить."

Емі Гармон "Що знає вітер".